

El maleït procés català

À

Que pesats que som, els catalans. Després de les eleccions del 21-D, i quasi dos mesos després, insistim en la investidura del President.

Que pesats que som, els catalans. Després de més de 100 dies a la presó, insistim que ens tornin els Jordis.

Que pesats que som, els catalans. Després de renunciar al seu càrrec polític, insistim que alliberin Joaquim Forn.

Que pesats que som, els catalans. Després de demanar-ho tres vegades, insistim que traslladin Oriol Junqueras a una presó més propera, com a mínim.

Que pesats que som, els catalans. Després que ens apliquin el 155, i quan encara sofrem els greuges que se'n deriven, insistim a ser republicans.

I no acabo d'entendre com és que cal tanta insistència. Volien eleccions i hi va haver eleccions. A contracor, sí. Sense alternativa, també. Però vam anar a votar i vam guanyar. Podríem reconèixer que no són els números que ens donarien comoditat i seguretat en el procés (tot i que començo a dubtar, vist com van les coses, de si fins i tot amb un 70% d'independentisme es permetria portar a terme el programa republicà). Però l'aritmètica és la que és (i s'aplica per igual per tothom), i els números canten. No s'hi val a anul·lar la partida un cop s'ha perdut.

Però és clar, davant de tot això, quan no ens encongim, quan restem tossudament alçats, ens acusen de pesats.

Pesats per fer discursos de rei (Baltasar) que no toquen; per portar llaços grocs a tothora i per aprofitar qualsevol ocasió per adoctrinar la canalla.

El govern de l'estat espanyol em recorda molt un dels personatges més malvats, infames i extrems de "The Walking Dead": es ven com a líder protector i necessari, però humilia i tortura sempre que pot per esclavitzar i dominar el contrari (els bons, vaja). Per molt que diguis o facis, mai no aconseguiràs que et respecti com a igual.

I per això som pesats. Perquè recordem (i, sobretot, no normalitzem) les injustícies que estem vivint. Assenyallem els casos de corrupció del PP (tots i cadascun); diem que la barra d'alguns polítics en parlar d'altres "col·legues" professionals està arribant a uns nivells desorbitats de manca de respecte, ja no només institucional, sinó també personal; incomodem amb el groc en actes públics i privats; esmentem els presos polítics en discursos i converses entre amics i no permetem que el temps dilueixi la gravetat dels fets ocorreguts l'1 d'octubre. Cal que denunciem la contínua amenaça del calla-i-fes-el-que-et-dic-o-no-et-queixis-després-si-passa-el-que-passa. També en els mitjans públics.

Perquè, amb el temps, el cansament i els enfrontaments crònics és molt fàcil confondre la víctima amb l'opressor, i no convé perdre el nord.

Jo voldria dedicar aquest espai mensual a altres temes d'actualitat, cultura o educació, però és que el "monotema", que no ho és pas per elecció, inevitablement impregna tots els àmbits d'actualitat, cultura i educació, com no pot ser d'altra manera. Per tant, és un sense sentit que se'ns demani que no siguem pesats, que no barregem la política amb la cavalcada de Reis, el Carnaval o amb la gala dels Premis Gaudí, o que no expliquem l'1 d'octubre a les escoles, perquè tot té a veure amb tot i la nostra vida personal, professional i col·lectiva ara mateix ve marcada per això.

Ja em perdonareu si sóc pesada, però sí, insisteixo a tenir una República Catalana.